

פעולת ליום הזיכרון ליצחק רבין

מטרות:

1. החניך ידע על רבין – מי היה ומה עשה
2. החניך יבין שלפעמים לא כדאי ללכת עם הקבוצה ולהיכנע ללחץ חברתי
3. החניך יראה מה התוצאות של הסתה ושל הליכה עיוורת אחרי מישהו
4. החניך יראה מה התוצאות של חוסר הקשבה ופילוג

סיפור מסגרת: (לא ממש סיפור) אחרי כל מתודה הם מקבלים חלק מנאום ההספד של נועה בן-ארצי (הנכדה של רבין). בסיכום מקריאים בתורות את הנאום. [80 דקות + 40 דקות טקס]

זמן	מתודה	הסבר	ציוד
15	מה אתם יודעים על..	החניכים יושבים בשורה ובמרחק מהם יש כסא. אני מקריא שאלות טריוויה על רבין, ומי שחושב שהוא יודע צריך לרוץ לכסא. עונה מי שיושב על הכסא. אם הוא טועה הוא יורד ל-5.	שאלות טריוויה על רבין
10	כיסויי עיניים	מכסים לכולם את העיניים ואני לוקח אותם למקום שבו עוברים את הפעולה. (דיון: ללכת בעיניים עצומות אחרי מישהו?)	כיסויי עיניים
10	משיכות שבדיות	מחלקים את השטח ל-2 וצריך למשוך ילדים מהקב' השנייה לשטח שלך, ואז הם הופכים לחלק מהקב' שלך.	חבל
10	תפוז	קבוצה אחת צריכה להשיג את הפרי עצמו, והשנייה את הקליפה	תפוז/בננה/...
10	משקה גועל	מכינים משקה גועל, ואז צריך לשתות אותו – "לשתות את הדייסה שהם ביסלו". חניך שלא ירצה לשתות ייכנע בסוף ללחץ חברתי.	מיץ פטל, מלח, סוכר, פלפל, תבלינים
10	לנשוך את הזנב	הקבוצה עומדת בטור. לאחרון מחובר בלון, והראשון צריך לקחת את הבלון. האמצעיים עוזרים למי שקרוב אליהם. (פילוג=ללכת סחור-סחור)	בלון, דבק
15	סיכום	הקראת ההספד, ואז הסבר על רבין, על מה ולמה הוא נרצח, על השחרור הקרב של רוצחו, ומה דעתם. חדר אלם	ההספד-מחולק לחלקים

נאום ההספד של נועה בן-ארצי:

תסלחו לי שאני לא רוצה לדבר על השלום. אני רוצה לדבר על סבא שלי. תמיד מתעוררים מסיוט, אבל מאתמול אני רק מתעוררת לסיוט. הזיות של חיים בלעדיך - וזה בלתי ניתן לעיכול. הטלוויזיה לא מפסיקה לשדר את תמונותיך, ואתה כל כך חי ומוחשי שאני כמעט נוגעת בך. אבל רק כמעט, כי כבר לא אוכל.

סבא, אתה היית עמוד האש שלפני המחנה ועכשיו נותרנו רק מחנה, לבד בחושך, וכל כך קר לנו ועצוב. אני יודעת שאנשים מדברים במונחים של אסון לאומי, אבל איך תנסה לנחם עם שלם או לשתף אותנו בכאב הפרטי שלך, כשסבתא לא מפסיקה לבכות ואנחנו אילמים, מרגישים את החלל הענק שנותר ריק בחסרונוך.

מעטים הכירו אותך באמת, הם יכולים כעת לדבר אודותיך עוד הרבה, אבל אני מרגישה שהם אינם יודעים כלל עד כמה ענק הכאב, האסון, וכן, זו שואה, לפחות עבורנו, המשפחה והחברים שנותרנו, רק המחנה שלך, בלי העמוד האש שלנו.

אתה היית, ואתה הגיבור שלנו. אני רציתי שתדע שכל מה שעשיתי, תמיד ראיתי אותך לפני העיניים. הערכתך ואהבתך ליוו אותנו בכל צעד ובכל דרך, וחיינו לאור ערכיך תמיד. מעולם לא הזנחת, ועכשיו הזניחו אותך. והנה אתה, הגיבור הנצחי שלי, קר ובודד, ואיני יכולה לעשות דבר להצילך. אתה כל כך נהדר.

גדולים ממני כבר ספדו לך, אבל איש מהם לא זכה לליטוף הזה של ידיך החמות והרכות, החיבוק החם שהיה שמור רק לנו. לחצי החיוך שלך, שתמיד אמר לי כל כך הרבה, אותו חיוך שכבר אינו, וקפא עימך. אין בי תחושת נקם, כי הכאב והאובדן שלי גדולים כל כך, גדולים מידי.

הקרקה נשמטה תחת רגלינו, ואנחנו מנסים איכשהו לשבת בחלל הריק שנותר, אך ללא הצלחה מיוחדת בינתיים.

אני לא מסוגלת לסיים, אבל כנראה שיד זרה, יד עלוב נפש כבר סיימה עבורי. בלית ברירה אני נפרדת ממך, גיבור, ומבקשת ממך שתנוח על משכבך בשלום, ושתחשוב ותתגעגע אלינו, כי אנחנו פה למטה אוהבים אותך המון. ומשיירת מלאכי שמיים שמלווים אותך עכשיו, אני מבקשת שישמרו עליך, ושישמרו עליך טוב כי אתה ראוי למשמר שכזה. אנחנו אוהבים אותך סבא, תמיד.

כתב: יונתן ניר, צוות ה'וגו, שבט צופית 2007